

Útinapló

Erdély

2022. június 7-11.

Június 7. kedd

Izgatottan és álmosan szálltunk fel reggel 6-kor az Erdélybe induló buszokra. Rengeteg csomagunk alig fért el a csomagtartókban. Az utazás elég kalandosra sikerült. Szolnok előtt jártunk az autópályán, amikor a nagyobbik buszunk egyik hátsó kereke „kidurrant”. Sajnos több mint két órát kellett töltenünk egy pihenőhelyen a tűző napon, mire sikerült kereket cserélni. Ekkor már biztosak voltunk abban, hogy ez az időkiesés az aznapi programjainkat is felborítja. Első úticélunk Nagyvárad volt, ahol csapatunk kiegészült az idegenvezetőikkel: Ernővel és Attilával. Egy villámgyors egyeztetés után megszületett a döntés: Nagyváradon csak egy rövid buszos városnézésre van időnk. Megtekintettük az Emke kávéházat, Ady Endre kedvenc helyét és a szállót, ahol lakott, illetve Nagyvárad Napló épületét, ahol dolgozott. Közben sztorikat hallgattunk Ady itteni életéről: hogyan ismerkedett meg Lédával, hogyan keresték a kegyeit a városlakók. Közben gyönyörködhattunk a szépen felújított szecessziós palotákban, középületekben.

Következő állomásunk Kolozsvár volt. A város főterén megnéztük Mátyás királyunknak és vezéreinek monumentális lovas szobrát. Tiszteletünk jeléül koszorút helyeztünk a szoborhoz. Ezután felkerestük Mátyás király szülőházát. Megtekintettük a Szent Mihály templomot is. A városhoz nemcsak Hunyadi Mátyás neve köthető. Petőfi Sándor és Szendrey Júlia is itt töltött néhány napot nászutazásuk során a Biasini szállodában. A hangulatos, pezsgő életű város mindannyiunk számára emlékezetes marad.

Ezek után szálláshelyünk felé az irányt. Magyarlónára késő este érkeztünk, ahol vendégszerető családok vártak bennünket. Fél 10 felé járt az idő, mire megvacsoráztunk. Elképzelhető, hogy ezek után mindenki fáradtan esett az ágyába. Persze alvásról még szó sem lehetett, hiszen az együttlét miatt felfokozott hangulatban voltunk. Kb. hajnali egykor csendesedtek el a szobák.

Június 8. szerda

Korai ébresztő és finom reggeli után úticsomagokkal felszerelve 8 órakor már útra készen álltunk. A legtöbb problémát a bőröndök ki-be rakodása jelentette. Első állomásunk Torda volt, ahol megismerkedtünk a történelmi központtal. Itt iktatták Európában elsőként törvénybe a szabad vallásgyakorlást. Petőfi is megszállt itt, amikor Székelyföld felé tartott, hogy csatlakozzon Bem apó seregéhez. Mindezt a református lelkészi hivatal épületén található Petőfi-emléktáblán olvashattuk. Állítólag Petőfi itt találkozott utoljára feleségével és kisfiával. Ezután Erdély legnagyobb sóbányájába mentünk. Lenyűgöző látványt nyújtottak a földbe vájt sóval teli járatok. Amikor a bánya mélyére értünk alig hittünk a szemünknek: képkiállítás, sportolási, csónakázási, vásárlási lehetőség... Meghökkenítő volt az a belmagasság, amely fogadott bennünket. Üvegfalú lifttel és gyalogosan is le lehetett jutni az alsó szintre.

Ismét buszba szálltunk, és folytattuk utunkat Segesvár felé. A város történelmi központja az UNESCO világörökség része. Felmentünk a citadellába, ahol megcsodálhattuk a híres óratornyot. Végigmentünk a fából készült diáklépcsőn, amelynek fokait mindenki magában számolta. Nem sikerült megegyeznünk a lépcsőfokok számát illetően, de közel 150 lépcsőfokot tettünk meg, mire felértünk a líceum épületéhez. Felkerestük a Petőfi-emlékművet, ahová

koszorút helyeztünk. Fehéregyházán csak rövidet időztünk, majd Székelykeresztúron felkerestük Petőfi körtefáját, amelynek természetesen csak az elhalt törzsével találkozhattunk. Az itt található kúriában töltötte Petőfi az utolsó éjszakáját. Halála előtti utolsó napjairól olvashattunk részletes beszámolót a körtefa mellett húzódó paravánokon. Ezt követően szálláshelyünkre indultunk. Zetelakán csodálatos környezetben lehetett részünk. A hegyvidékre bámulatos kilátás nyílt, a panzióban pedig vendégszerető emberekkel ismerkedhettünk meg. A kiszolgálás, az ételek kifogástalanok voltak. Mivel mindenki egy helyen volt elszállásolva, sokkal jobb volt a hangulatunk. Éjfél körül aludtunk el.

Június 9. csütörtök

Zetelaka szállásunkról indultunk el a reggeli órákban, hogy a harmadik nap előre megtervezett programját teljesítsük. Első megállónk Máréfalva volt, ahol Székelyföld egyik legrégebbi székelykapuját vehettük szemügyre a falu templomának szomszédságában. Az itt található kapu hasonlóan a többi gondosan elkészített kapuhoz kézzel faragott és festett volt, jellegzetes színekben pompázik: piros, fehér, zöld, kék. A máréfalvai rövid megálló után Csíkszereda irányába utaztunk tovább. Utazásunk során idegenvezetőnkől sok érdekes információt megtudhattunk a vármegyéről és Csík történelméről, elhelyezkedéséről. Csíksomlyói kegytemplomot szemügyre vettük kívülről és belülről is, leróttuk tiszteletünket az oltárnál és Szűz Mária szobránál. Gyalogosan másztuk meg Csíksomlyó nyergét, amely nagy kihívás elé állította csoportunkat, de a látvány mindenkit lenyűgözött. Napunk utolsó megállója a Csíki vármegyén kívül található Gyergyói-havasokban volt. Pongrác-tetőn tekintettünk körbe több, mint 1000 méter magasból. Esténket a már ismert zetelakai szállásunkon töltöttük, ahol az ízletes vacsora után az utolsó napokra felkészülve pihentük ki magunkat.

Június 10. péntek

Reggeli után indultunk Farkaslakára Tamási Áron sírjához. Tamási Áron 10 évet volt az Egyesült Államokban. 1932-ben vette fel ezt a nevet. 1930-ban nem Farkaslakra ment haza hanem Kolozsvárra. 1966-ban halt meg, kívánsága, hogy Farkaslakára hozzák haza eltemetni. Másik városba vitték a holttestet, mert hasonló neve volt mint Farkaslakának 1 héttel később tudtak csak eltemetni. Utunkat folytattuk és megérkeztünk Koronda. Korondi cserépedény 2x van megégetve 960C fokon. Korondon lehetőségünk volt vásárolni. A helyiek taplógombát is beszokták gyűjteni és feldolgozzák, ezekből kalapot, papucsot szoktak készíteni. Már csak 12-13 ember végzi ezt a mesterséget a faluban. Az országban az egyik leggazdagabb falu. Este visszaérkeztünk Magyarlónára az első szálláshelyünkre. Este tudtunk röplabdázni, pingpongozni és biliárdozni.

Június 11. szombat

Reggel összeköltöttünk és búcsút intettünk szállásadóinknak. Nagyszalontára utaztunk és megnéztük Arany János szülőháza előtti emlékházat és a Csonkatornyot. Többek között kézzel írt verseinek másolatai voltak kiállítva. Délben elindultunk haza. A határon a magyar határőrök miatt, sokat kellett várni pedig csak mi voltunk ott. Kora este értünk vissza Móra fáradtan, de rengeteg új élménnyel.

